

Deddy fáklyájának fénye kísérteties árnyékokat rajzolt a hatalmas kövekkel kirakott alagút falaira. A hosszú futástól oldalát a légszomj görcse szorította, fülében hallotta szíve dobbanását, halántékában érezte az ereiben áradó vér lüktetését, és elméje legmélyebb zugaiban, fénysebességgel száguldó gondolatok keresték a kiutat. Tolta, hajtotta maga előtt Rheiát. A holt fáradt lány, botladozó léptekkel futott tovább, ahogy csak bírta. Hátuk mögül egyre közelebb hallották üldözőik zaját, előttük pedig az alagút sötétje nyelte el fáklyájuk fényét. Néhol vájatok nyíltak, melyeknek néhány méter után vége szakadt. Szempárok villantak és kezek intettek felénk hívogatóan, de tudták, hogy az lenne a vég. Az út jobbra fordult és emelkedni kezdett. Deddy egy pillanatra megállt. Rheia ijedt arccal nézett vissza, de ő határozottan továbbot intett. Az alagút mélyén lövések dörrentek, robbanások léghullámai süvítettek, jajgatás és hörgés volt a válasz. Rémülten rohantak tovább. Néhány lépés után éles csattanás hallatszott. A férfi teste felemelkedett, neki vágódott a falnak, majd a hátára zuhant és elvesztette eszméletét. Amikor magához tért Rheia pofozta kétségbe esetten. Szédelegve megpróbált felállni, de jobb lábában iszonyú fájdalmat érzett. Oda tartotta a fáklyát és a látványtól elborzadt. Lábfejének harmada hiányzott, és a megégett csizma maradványaiból elüszkösödött csontdarabok álltak ki, a sebből csordogáló vért pedig elnyelték az út köveinek rései. Letépte ingének bal ujját, hosszában kettéhasította és két végét összecsomózta. A csíkkal szorosan átkötötte térde felett a combját, néhány pillanatig erőt gyűjtött, majd a zokogó lányba kapaszkodva felállt. Bicegve, sántítva vánszorgott tovább. Az alagút egyenesbe fordult és tágas terembe ért. Kupola alakú több embermagasságú helység volt, melynek közepén háromméternyi átmérőjű, csípőmagasságú, kerek kőkútkáva állt, de út nem nyílt semerre. Oda vonszolta magát, egyik kezével megtámaszkodott, és magához intette a lányt, aki keservesen zokogva kapaszkodott belé. Deddy átölelte, és behunyta szemeit. Szerette volna álomnak hinni e kegyetlen világot, felébredni egy másik, szebb, boldogabb és békésebb valóságban. A mennyezetre pillantott, ahol egy halványzöld fénypont jelent meg és a falakon körré tágulva alig látható sávként lekúszott egészen a padlóig, majd a kőkávéig zsugorodott és eltűnt a kút mélyében. Aztán ugyanott megint megjelent, és megismételte iménti mozgását. Az alagút nyílásában egy alak bukkant fel, aztán még egy, és még egy, mígnem a terem teljesen megtelt fegyveresekkel. Roxon, üldözőik tagbaszakadt, kigyúrt vezetője lépett elő és karjának egyetlen határozott mozdulatával csendet intett. Lassan, kimért mozdulatokkal a kőkávénak támaszkodó, halálosan fáradt párhoz ballagott. Kegyetlen grimaszt vágva Deddy csonk lábfejére taposott és hirtelen mozdulattal a halántékához szorította szokatlan formájú kézfegyverét. Torz vigyor ült arcára miközben a fegyver csövét a homlokához csúsztatta és eszelősen, hörgöve egészen közel hajolt hozzá. Aztán lassan Rheia felé fordult. A lány felemelte fejét és keményen állta üldözőjük rászégeződő tekintetét, majd váratlanul az arcába köpött. Roxon fél kézzel torkon ragadta és megemelte annyira, hogy lába ujjá éppen csak érje a földet. Néhány pillanatig tartotta aztán visszaengedte. Keze lecsúszott a lány vállára, majd eleresztette, hátrébb lépett és kabátja ujjával megtörölte arcát. Deddy agyában villámok cikáztak, furcsa borzongás járta át testét. Minden mozdulatával, minden gondolatával engedelmesen követett egy ki tudja honnan érkező féltő, de határozott parancsot, pedig lelke mélyén mérhetetlen düh tombolt. Látta a Roxon markában vergődő lányt, de képtelen volt tenni bármit is. Rheia köhögve markolta fájó torkát és könnyes szemekkel nézett Deddyre. Hirtelen csend támadt. A falakon kúszó fénysáv mozgása felgyorsult, sárga színűvé vált és bevilágította a termet. Mély hangú, halk zúgás hallatszott és a fény lassan narancsszínűre vált, futása pedig tovább gyorsult. Többen ordítani

kezdték és félelmükben hanyatt-homlok menekültek arra, amerről jöttek. A fénykörök mozgása folyamatossá vált, színük izzó vörösbe váltott, a zúgás felerősödött és ózon illata töltötte be a teret. Deddy bepillantott a kútba. Az alját ugyan nem látta, de a mélyben szavak vibráltak vörösen, „EMERGENCY SYSTEM 4”. Fogalma sem volt arról, hogy mi ez, de érezte, hogy az események már nem szabad akaratából történnek.

Roxon ismét Reához lépett és keze ütésre lendült. A termet ekkor vakítóan ragyogó bíborszínű fény töltötte be. Deddy villámgyors mozdulattal mellbe taszította a lányt, akinek teste megemelkedett, átbillent a káván és eltűnt a kútban. A férfi kissé előre hajolt, ép lábával megtámaszkodott, majd elrugaszkodott és háttal utána vetette magát. Látta Roxon döbbszerű tekintetét, hallotta őrző üvöltését, aztán a sötétség elnyelte a kút egyre távolodó, gyorsan zsugorodó nyílásával. Látta a mellette elsuhanó halványlilán derengő fényfoltokat, érezte amint zuhanása felgyorsul, és teste súlytalanná válik. Még hallotta Rheia sikolyát, és kétségbe esetten kereste a választ tettére, de tudata lassan eltompult. Elméjében emlékképek törtek elő, némelyek élesen felvillantak, csillagködök vibráló morzsái borították be a körülötte tátongó mélységet, majd lassan kihunytak. Utolsó gondolata, amelyet a halálból még kierőszakolt

- Uram! Kérlek! Adj elég időt neki....

Fogalma sem volt, hogy mennyi idő telhetett el. Érezte amint a nap sugarai melegítik hátát, arcát pedig kellemesen hűvös szellő simogatta. Kinyitotta szemeit és a megdöbbenéstől a lélegzete is elállt. Szédítő magasságban ég és föld között suhant. Mélyen alatta bárány felhők csapatai kúsztak, s a lent elterülő táj az élet minden színében pompázott. Jobbra tőle, hatalmas fák dús lombkoronáinak zöldjével borított hegyoldal emelkedett, melyet egy helyen, a magasságának felénél, enyhén emelkedő, változó árnyalatú barnás sávjaival, egy meredek szakadék bontott meg. A másik oldalon is hegygerinc húzódott, s a csúcsa felé egyre ritkább növényzetből, kopár sziklák virítottak a napsütésben. Alatta, a két hegy között, széles folyó iszapszínű vize hömpölygött méltóság teljesen, a távolban enyhe ívben jobbra fordult és eltűnt az erdők buja zöldjében.

Rémülete tovább fokozódott amint észrevette, hogy nem érzi tagjait. Csak lassan jutott el tudatáig a felismerés és időre volt szüksége, hogy megértse miért. Test nélkül repült a számára iszonyatos magasságban. Félelme azonban hamar eloszlott. Ha nincs teste, akkor ugyan mi zuhanhat le? Kíváncsian nézett a folyóra, és akarta, hogy felette repüljön. Lassan, majd egyre gyorsulva süllyedni kezdett, mígnem a lombkorona magasságában a part fölé ért, és így siklott tovább. Fák emelkedtek a víz fölé és ágaik megmártóztak a hűvös, fodrozódó hullámokban. A napfénytől csillogó nedves fövényen partra sodort rothadó hordalékok hevertek, és a levegőt az iszap szaga töltötte be. Próbálgatva létének újonnan felfedezett formáját, lassan feljebb és feljebb emelkedett, míg nem együtt úszott, a tájra árnyak foltjait rajzoló felhőfoszlányokkal. Végtelen szabadság és a teljes biztonság öröme járta át, amikor valahonnan a múlt mérhetetlen távolából egy sikoly hangja kúszt tudatáig, majd elhalt, s csak a szél suhogott körülötte. Megmagyarázhatatlan szomorúság kerítette hatalmába. Egy másfajta lét, egy másik világ emlékeinek köde derengett fel benne, de mielőtt képpé, érzésekké formálódhatott volna, furcsa kábulat tompította el fájdalmát. Akarata ellenére hirtelen emelkedni kezdett, mozgása gyorsult,

szivárványszínekben kavargó fény ölelte át és elvesztette eszméletét.

Amikor magához tért már más tájak felett repült. Pára foltok emelkedtek a frissen ázott erdők fölé, és a lankássá szelődült hegyoldalak völgyeiben az élet ritmusa lüktetett. A rozsdaszínű tetők alatt emeletes kőházak építési állványai meredtek, és jókora téglarakások halmazai között emberek mozogtak. A főutcába csatlakozó földes út keréknyomainak víztócsáiban a napfény csillogott, a közeli gyümölcsös terebélyes fái alatt pedig, az elmúlt zivatar által levert szilvák kék szőnyege hevert. Egy öreg, fehérre meszelt parasztház fűvel ritkán benőtt udvarának sarából tyúkok kapkodták fel a víz által kimosott gilisztákat. Mozgása lassult és süllyedni kezdett. Egy bozótossal sűrűn borított domboldal alján álló, terméskövekből épített, földszintes épület negyedik ablaka felé suhant, melyet egy fehér függöny fedett. Az üveg élesen villant, majd bent találta magát egy kórteremben. A szemközti fal ablakánál egy fehér köpenyes alak állt hátra tett kézzel, és csendben szemlélte a kinti, vad somtól bozótos oldalt. A szobában hirtelen újszülött sírása hallatszott. A fehérköpenyes megfordult, és homlokát egy kendővel megtörölve halkán, alig hallhatóan szinte suttogetta.

- Hát megérkezett.

A kép megmerevedett és lassan szertefoszlott. Éjszakai sötétség vette körül. Felült, végig tapogatta az asztal lapját mire megtalálta mobil telefonját. A kijelzőn megjelenő óra mutatója éppen csak elhagyta a hármat. Érezte, hogy patakokban folyik rajta az izzadság. Kiment a fürdőszobába és beállt a tus alá. A víz végig csorgott a haján, le a hátán és forogva, kavarogva tűnt el a lefolyó nyílásában. Egy kicsit ázott még, aztán elzárta a csapot, megtörölközött és kilépett a zuhanyzóból. A tükörből egy álmoasságtól kába, gyűrött arcú alak nézett néhány pillanatig farkasszemet. Lekapcsolta a villanyt és visszament a szobába. Félre húzta a függönyt, kinyitotta az ablakot és kikönyökölt a párkányra. Kellemesen hűvös éjszakai levegő áradt be kintről. Az égen legfényesebben az Orion csillagjai ragyogtak, és a távolból, villamos transzformátorok monoton zúgását sodorta a házakig a szél.